

РЕШЕНИЕ

№ 8445

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в публично заседание на 20.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3175** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК,вр. с чл.118 от КСО.

Образувано е по жалба на В. Г. Ю.,със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ет.Партер, ап.11, срещу Решение № 1040-21-138/12.03.2025г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което са потвърдени разпореждания от 17.01.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. – град.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е издадено при допуснати процесуални нарушения, в несъответствие с материалния закон и с целта на закона. Твърди се, че след като плащането е било еднократно за целия период на сключения от жалбоподателката граждански договор и е извършено след периода, в който същата е получавала обезщетение, то не са налице основания да се приеме, че обезщетението за безработица е било получавано недобросъвестно. В съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С. – град – в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № 214-00- 13143/08.09.2023 г. на ТП на НОИ - С. град, В. Г. Ю. е поискала отпускане на парично обезщетение за безработица по реда и условията на чл. 54а от КСО. Към

заявлението е приложила Заповед № 1/07.09.2023 за прекратяване на трудовото правоотношение с осигурителя "Захариев Брос" ЕООД, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, считано от 07.09.2023 г.

Издадено е Разпореждане № 214-00- 13143-1 от 20.09.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО на В. Г. Ю. е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода от 07.09.2023 г. до 06.09.2024 г. в размер на 78.13 лв. дневно.

При осъществен последващ контрол върху изплатени парични обезщетения от държавното обществено осигуряване /ДОО/ е установено, че от осигурителя Министерство на труда и социалната политика са подадени данни по реда на чл. 5. ал. 4, т. 1 за В. Г. Ю., като същата е полагала труд по без трудово правоотношение за периода от месец 04.2024 г. до 08.2024 г., за който е получила общо месечно възнаграждение над една минимална работна заплата, след намаляването му с разходите за дейността.

Прието е, че са налице нови обстоятелства, които са основание за прекратяване изплащането на отпуснатото парично обезщетение за безработица на жалбоподателката на основание чл. 54д, ал. 1, т. 1 от КСО. Издадено е на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54д, ал.1, т.1 от КСО Разпореждане № 214-00-13143-2 от 17.01.2025 г.

Установено е, че на жалбоподателката неоснователно е изплатено парично обезщетение за безработица за периода от 05.04.2024 г. до 31.08.2024 г., поради което с Разпореждане № 214-00-13143-3 от 17.01.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, издадено на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО, е разпоредено лицето да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 05.04.2024 г. до 31.08.2024 г. в размер на 7969.26 лв. - главница и 549.96 лв. лихва.

Разпорежданията са оспорени по административен ред. Към подадената жалба е приложено и копие от граждански договор № РД- 07-32/01.02.2024 г. и платежно нареждане за изплатените суми по договора с писмо № 1012- 21-166#2/17.02.2025 г. Инициирана е проверка от компетентния контролен орган при ТП на НОИ-С. град в Министерство на труда и социалната политика, която да установи за какъв период са изплатените суми за упражняване на дейност по без трудово правоотношение.

С Определение 1040-21-115/20.02.2025 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, е спряно производството по подадената жалба от В. Г. Ю., до приключване на образуваното контролно производство.

Резултатите от извършените проверки са обективирани в Констативен протокол № КП-5-21-01863924/27.02.2025 г. На основание на посочения констативен протокол производството по подадената жалба е възобновено.

С Решение № 1040-21-138/12.03.2025г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, са потвърдени разпореждания от 17.01.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. – град, описани по-горе в настоящото решение.

В съдебното производство от страните са представени допълнителни доказателства, както следва: от жалбоподателя /лист 89-93 и лист 133-135 от делото/ и от МТСП /лист 109-124 от делото/. Други доказателства не са ангажирани от страните в производството.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, III отделение, 49 състав прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана от надлежна страна, в законоустановения срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът я намира за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „б“ и б. „д“ от КСО. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган са издадени и Разпореждане № 214-00-13143-2 от 17.01.2025 г. и Разпореждане № 214-00-13143-3 от 17.01.2025 г.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е получила парично обезщетение за безработица за периода от 05.04.2024 г. до 31.08.2024 г. в размер на 7969.26 лв. - главница и 549.96 лв. лихва.

Съгласно чл. 54д, ал. 1, т. 1 от КСО, изплащането на паричното обезщетение за безработица се прекратява при започване на трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително осигуряване по този кодекс. Според чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО, задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт са лицата, които полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение, равно или над една минимална работна заплата, след намаляването му с разходите за дейността, ако не са осигурени на друго основание през съответния месец.

От съдържашите се в административната преписка доказателства се установява, че съгласно чл. 1 от сключен договор по ЗЗД № РД-07— 32/01.02.2024 г., между жалбоподателката и Министерството на труда и социалната политика В. Ю. се е задължила да участва в комисия за оценка на проектни предложения като оценител. Възнаграждението, съгласно чл. 2 от договора се формира на база часова ставка от 13 лв. за час за оценка на административно съответствие, и 26 лв. на час за техническа и финансова оценка. Съгласно ал. 3 от посочената разпоредба, възнаграждението се дължи при представяне и приемане на отчетен доклад.

В процесния период от 05.04.2024 г. до 31.08.2024 г. жалбоподателката е изпълнила задълженията си по сключения граждански договор, но не е получила възнаграждение за това, нито е бил известен размерът на това възнаграждение, тъй като отчетният доклад, въз основа на който се изплаща договореното възнаграждение, е представен на 25.09.2024 г. и тогава е възникнало основание за неговото определяне и съответно изплащане. Основателно е направеното в жалбата възражение в тази насока.

Съдът приема, че не е безспорно установено, че жалбоподателката е подлежала на осигуряване на основание и е получавала месечно възнаграждение над една минимална работна заплата за съответните месеци, както е посочено в чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО, поради което не е безспорно и че са били налице предпоставките за прекратяване на изплащането на отпуснатото ѝ парично обезщетение за безработица на основание чл. 54д, ал. 1, т. 1 от КСО.

След като е било извършено общо плащане на дължимото възнаграждение и то след процесния период, не може да се направи извод, че жалбоподателката е получавала парично обезщетение за безработица недобросъвестно, както и че не е отговаряла на критериите за получаването му.

Неправилно административния орган е разпределил дължимата сума по равно за петте месеца на действието на договора. При сключен граждански договор е налице предоставяне на труд срещу възнаграждение, като се дължи постигането на определен трудов резултат, без да е необходимо да бъде договорено определено работно време, длъжност, работно място и начина на изплащане на възнаграждение би могло да бъде по месечно или по друг уговорен от страните начин. Съдът приема, че след като е сключен граждански договор, то по отношение на заплащане на дължимото възнаграждение следва да бъде взето предвид договореното между страните по договора. След като по гражданския договор е договорено заплащане на дължимото

възнаграждение за целия срок на договора при представяне и приемане на отчетен доклад и по този начин е извършено плащането, неправилно административния орган вместо да се съобрази с договореното е приел, че жалбоподателката е получавала месечно възнаграждение, чийто размер е определен, като получената сума е разделена за месеците през които е престиран труд по договора.

След като в процесния период, жалбоподателката не е получавала месечно възнаграждение, то тя по силата на чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО няма задължението да се осигурява за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт, поради което са били налице основанията по чл. 54а, ал. 1 от КСО и тя е имала право на парично обезщетение за безработица.

С оглед изложеното, оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноси, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие. В същия е посочено, че процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с материален интерес възнаграждението от 1 000 лв. до 10 000 лв., адвокатското възнаграждение е 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. Съдът приема, че в полза на адв. Н. Н. следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 1151.92 лв., превалутирани 588.97 евро., с оглед материалния интерес по делото общо в размер на 8519.22 лв. главница и лихви.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Г. Ю. Решение № 1040-21-138/12.03.2025г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, и потвърдените с него Разпореждане № 214-00- 13143-2 от 17.01.2025 г. и Разпореждане № 214-00-13143-3 от 17.01.2025 г.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.-град да заплати на адв. Н. Н., САК сумата от 588.97 евро/ петстотин осемдесет и осем евро и деветдесет и седем цента/1151.92 лв./,представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: